

Nr 45.

Utlåtande i anledning av väckta motioner angående skärpt lagstiftning om straff för bilstölder m. m.

Första lagutskottet har till behandling förehaft två inom riksdagen väckta, till lagutskott hänvisade motioner, nr 178 i första kammaren av herr *Larsson, Sigfrid, m. fl.* och nr 250 i andra kammaren av herrar *Adolfsson* och *Hansson* i Skegrie. I motionerna, vilka äro likalydande, hemställes, att riksdagen måtte besluta att hos Kungl. Maj:t begära dels framläggande av förslag till riksdagen i år eller senast nästa år till lag om straff för bilstölder i enlighet med vad i motionerna anförts och dels stadgande om en förebyggande undervisning i folkskolorna i enlighet med motionernas syfte.

Motionärerna erinra inledningsvis om strafflagens bestämmelser i fråga om stöld och egenmäktigt förfarande och lämna vidare en del siffror över antalet till trafikförsäkringsanstalterna anmälda stöldskador och av anstalterna utbetalade belopp för att visa ökningen av antalet bilstölder sedan år 1947 samt anföra härefter bl. a. följande.

Den alltmer oroväckande utvecklingen på detta område motiverar snara åtgärder från det allmännas sida. En effektivare spärr mot de tilltagande bilstölderna måste skapas. Såsom situationen nu blivit, synes enda möjligheten vara, att man för sådana brott tillämpar skärpta straff och fastare korrekionsmetoder. Det är också angeläget, att erforderliga åtgärder vidtages för säkerställande av en snabb handläggning av mål rörande bilstölder. Förslag till lösning av här påtalade problem bör kunna föreläggas riksdagen redan i höst eller senast nästa år.

Mycket skulle enligt vår uppfattning också vara att vinna genom en effektivisering av folkskolans undervisning i detta avseende. I folkskolundervisningen, främst i den trafikundervisning som folkskolorna är skyldiga att meddela, borde inskräpas, att s. k. billån är stöld. Det borde också för eleverna framhållas, vilka straffkonsekvenser bilstölderna kan medföra. En sådan undervisning i folkskolorna skulle ha stor betydelse i förebyggande syfte, i det att den äventyrsglans, som för ungdomarna ofta omger det s. k. billånet, i många fall skulle skingras. En undervisning enligt dessa riktlinjer bör föreskrivas i folkskolestadga eller i de särskilda bestämmelserna rörande trafikundervisningen.

Beträffande vad motionärerna i övrigt anført till stöd för sitt yrkande får utskottet hänvisa till motionerna.

På hemställan av utskottet har riksdagen vid vårsessionen beslutat uppskjuta behandlingen av motionerna till nu innevarande höstsession.

Gällande bestämmelser m. m.

Om stöld och egenmäktigt förfarande stadgas i 20 kap. *strafflagen*. Enligt 1 § skall den som olovligen tager vad annan tillhör med uppsåt att tillägna sig det, där tillgreppet innebär skada, dömas för stöld till straff-

arbete i högst två år eller fängelse. I 6 § stadgas, att den som olovligen tager och brukar eller eljest tillgriper något, skall, där ej gärningen är att bedöma som stöld eller annat i nämnda kapitel omförmålt brott, dömas för egenmäktigt förfarande till böter eller fängelse. Är egenmäktigt förfarande att anse som grovt, skall dömas till straffarbete i högst två år eller fängelse. Vid bedömande huruvida brottet är grovt skall särskilt beaktas, om det förövats med våld eller hot eller innefattat tillgrepp av annans fortskaffningsmedel som brukats vårdslöst, eljest vanvårdats eller icke återställts.

I detta sammanhang må erinras om att domstol jämlikt *lagen den 22 juni 1939 om villkorlig dom* har möjlighet att, om förutsättningar härför finnas, meddela villkorlig dom. Sådan dom må dock ej meddelas om det av hänsyn till den allmänna laglydnaden är påkallat att den brottslige undergår straff. Vidare kan enligt *lagen den 19 maj 1944 om eftergift av åtal mot vissa, underåriga*, därest brott vara kan följa svårare straff än böter begåtts av någon som därvid fyllt femton men ej aderton år, åtal för brottet eftergivnas efter prövning av statsåklagare. Eftergift av åtal må äga rum bl. a. om den underåriga omhändertages för skyddsuppfostran eller blir föremål för annan därmed jämförlig åtgärd eller utan dylik åtgärd erhåller särskild tillsyn eller lämplig sysselsättning. Åtal skall dock väckas, om det finnes påkallat med hänsyn till den allmänna laglydnaden eller eljest ur allmän synpunkt. Den som vid brottets begående ännu icke fyllt tjuguettt år må, om han vid domens meddelande fyllt aderton år, jämlikt *lagen den 15 juni 1935 om ungdomsfängelse* i stället för fängelse eller straffarbete ådömas ungdomsfängelse.

Enligt *lagen den 30 december 1952 med vissa bestämmelser om påföljd för brott av underårig*, vilken lag i avbidan på att ungdomsvårdsskoleorganisationen blir i erforderlig grad utbyggd och förstärkt ännu icke trätt i kraft, får den som är under aderton år icke dömas till fängelse, straffarbete eller förvaring, om det icke föreligger särskilda skäl därtill. Dessutom stadgas i samma lag att domstol i stället för att döma underårig till straff för brott kan överlämna åt barnavårdsnämnd att omhändertaga den underåriga för skyddsuppfostran, vilket innebär att sådant överlämnande skall kunna ske utan samband med villkorlig dom. Vidare ha i samma dag utfärdade lagar om ändring i lagen om eftergift av åtal mot vissa underåriga och lagen med vissa bestämmelser om mål rörande brott av underårig, vilka lagändringar likaledes ännu icke trätt i kraft, meddelats bestämmelser i syfte att påskynda behandlingen av mål och ärenden angående brott av den som ej fyllt aderton år. — Jämför första lagutskottets utlåtande nr 31/1952.

Historik m. m.

Frågan om åtgärder mot tillgrepp av motorfordon har tidigare i olika sammanhang varit föremål för behandling i riksdagen.

Till en början må erinras om att herr Birke i interpellation vid 1949 års riksdag till chefen för justitiedepartementet riktade följande frågor, nämligen dels om denne ansåg att de olovliga tillgreppen av motorfordon nått

sådan frekvens att särskilda åtgärder vore påkallade, dels vilka åtgärder som i så fall kunde väntas ge snabbast och säkrast resultat och dels om till följande års riksdag komme att framläggas förslag till sådan lagändring, att de vanligast förekommande typerna av biltillgrepp, vilka i allmänhet bedömdes som egenmäktigt förfarande eller grovt sådant brott, bleve behandlade som stöld eller grov stöld. I sitt svar (AK 32: 67 d) redogjorde statsrådet Zetterberg inledningsvis för den starka ökningen av antalet tillgrepp av motorfordon under de senaste tjugufem åren samt förklarade sig dela interpellantens uppfattning att det mycket stora antalet sådana tillgrepp, som framför allt begås av ungdomar, utgjorde ett mycket allvarligt problem. Det mest effektiva sättet att minska de olovliga tillgreppen av motorfordon vore enligt statsrådets uppfattning att söka i mera rationella åtgärder för att hindra obehöriga från att starta bilarna eller motorecyklarna. Vidare ansåg statsrådet att man knappast skulle vinna något av värde genom att på ifrågavarande punkt upphäva den lagtekniska skillnaden mellan egenmäktigt förfarande och stöld. En lagändring, som med stöld likställde billån även om tillägnelseuppsåt saknades, skulle knappast få någon större betydelse för det straffrättsliga bedömandet.

Vid 1950 års riksdag hemställdes i de likalydande motionerna nr 73 i första kammaren av herr Lundquist m. fl. och nr 81 i andra kammaren av herr Birke m. fl. att riksdagen måtte hos Kungl. Maj:t anhålla om en allsidig utredning rörande möjligheterna att få till stånd effektiva åtgärder mot tillgrepp av motorfordon. Vid samma riksdag hemställde herr Wiklund i Stockholm m. fl. i motionen nr 128 i andra kammaren om en snabb och allsidig utredning av billånekriminalitetens orsaker och de lämpligaste åtgärderna för dess stävande samt om framläggande för riksdagen av de förslag, vartill utredningen kunde föranleda. Motionerna hänvisades till behandling av kamrarnas allmänna beredningsutskott. Dessa erinrade om att frågan om vilka påföljder som borde stadgas och tillämpas, för att brott av förevarande art icke skulle te sig lockande, redan vore föremål för utredning inom strafflagberedningen i fråga om ungdomsstraffrätten och av fängvårdsstyrelsen i samråd med särskilda sakkunniga i fråga om ungdomsfängelseorganisationen. Enligt utskottets mening borde därför någon ny utredning på dessa områden icke för det dåvarande begäras, utan resultatet av de pågående utredningarna avvaktas. Däremot borde åtgärder med mera omedelbar verkan övervägas. Utskotten syftade därvid bland annat på sådana åtgärder, vilka kunde hindra eller försvåra tillgrepp av motorfordon. Vartdera utskottet hemställde därför (första kammarens allmänna beredningsutskotts utlåtande nr 27 och andra kammarens allmänna beredningsutskotts utlåtande nr 40), att vederbörande kammare för sin del måtte besluta att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t skulle anhålla om utredning rörande möjligheterna att få till stånd effektiva åtgärder mot tillgrepp av motorfordon. Vad utskotten sålunda hemställt bifölls av kamrarna.

Med anledning av riksdagens skrivelse i ämnet uppdrog Kungl. Maj:t åt statens kriminaltekniska anstalt att verkställa utredning om vilka åtgärder av teknisk natur som kunde vidtagas för att hindra eller försvåra tillgrepp

av motorfordon. Den 28 september 1950 inkom anstalten med begärd utredning och den 1 november 1950 med viss komplettering till denna. Utredningen har i avskrift tillhandahållits vissa organisationer och företag. Ärendet var därmed av Kungl. Maj:t slutbehandlat.

Frågan angående åtgärder för åstadkommande av en minskning i antalet tillgrepp av motorfordon var jämväl föremål för uppmärksamhet vid *1951 års riksdag* i anledning av interpellation i andra kammaren av herr Birke, vilken interpellation besvarades av chefen för inrikesdepartementet, dåvarande statsrådet Mossberg (AK 9: 11 d). Interpellanten frågade dels vilka åtgärder som vidtagits för att den av kriminaltekniska anstalten verkställda utredningen skulle komma till den bilägande allmänhetens kännedom och dels huruvida inrikesministern därutöver vidtagit eller hade för avsikt att vidtaga några åtgärder för att åstadkomma en minskning i antalet biltillgrepp. Statsrådet Mossberg hänvisade i sitt svar beträffande den första frågan till att utredningen tillhandahållits vissa organisationer och företag och ansåg sig kunna utgå från att utredningens resultat på detta sätt skulle komma till bilägarnas kännedom. Beträffande den andra frågan förklarade statsrådet Mossberg att han för sin del icke kunde se vilka ytterligare åtgärder fallande inom inrikesdepartementets ämnesområde, som skulle kunna vidtagas för att åstadkomma en minskning i antalet biltillgrepp, och hänvisade till att straffrättskommittén övervägde frågan om ändrade lagbestämmelser i ämnet.

Vid *1952 års riksdag* hemställde slutligen herr Hallén och fröken Wetterström i motionen nr 209 i andra kammaren, att riksdagen ville i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl. Maj:t ville till strafflagberedningen för närmare övervägande överlämna frågan om effektivare former för uttagande av ådömd ersättning för vid bilstölder vållade skador genom tillämpning av lagen om införsel i lön eller på annat sätt. Motionen behandlades av första lagutskottet, som i sitt av riksdagen godkända utlåtande nr 20 hemställde om en förutsättningslös utredning angående effektivare former för uttagande av ådömd ersättning för i samband med tillgrepp av motorfordon uppkomna skador. Ärendet är beroende på Kungl. Maj:ts prövning.

Straffrättskommitténs förslag till lagstiftning i ämnet m. m.

Straffrättskommittén har i sitt den 27 april 1953 framlagda slutbetänkande med förslag till brottsbalk (SOU 1953: 14) föreslagit en ändring i den nuvarande beskrivningen av stöldbegreppet. Ändringen medför att vissa tillgreppsbrott, som för närvarande i regel bedömas såsom egenmäktigt förfarande, främst huvuddelen av de s. k. billånen, komma att hänföras till stöld. Härom har kommittén anfört bl. a. följande.

Den starka stegring av antalet tillgrepp av motorfordon som under de senaste åren ägt rum i vårt land har medfört att frågan om lämpliga åtgärder mot detta slags brottslighet tilldragit sig ett betydande allmänt intresse. Detta har bland annat kommit till uttryck i riksdagen.¹ Av den debatt som

¹ Här har kommittén hänvisat förutom till nu behandlade motioner till de i föregående avsnitt omnämnda motioner och interpellationssvar.

förts i frågan har framgått att nuvarande domstolspraxis i fråga om brottsrubriceringen strider mot vad en allmänt utbredd opinion anser naturligt. För gemene man har det framstått som särskilt svårförståeligt att en person, som under en färd genom landet i en tillgripen bil skaffat sig bensin, tobak och mat genom inbrott och stöld, dömes för egenmäktigt förfarande beträffande tillgreppet av bilen men för stöld eller grov stöld beträffande tillgreppen i övrigt.

Det är ur flera synpunkter icke oväsentligt att brottsrubriceringen överensstämmer med vad som enligt allmän rättsuppfattning framstår som riktigt och rimligt. För att undanröja den nuvarande klyftan mellan rättspraxis och allmän rättsuppfattning har kommittén övervägt två olika lösningar, den ena innebärande en jämkning av lagbestämmelsen om stöld i den riktningen att tillgrepp av den natur som biltillgreppen i allmänhet ha skulle bli va att bedöma som stöldbrott och den andra innebärande att en särskild straffbestämmelse utformades för det fall att någon utan att göra sig skyldig till stöld olovligen tager och brukar annans fortskaffningsmedel. Efter som skäl kunna anföras för vardera lösningen redovisas båda i det följande.

Om man väljer att vidtaga en jämkning i bestämmelsen om stöld, torde under stöldbegreppet böra föras icke blott tillgrepp med tillägnelseuppsåt i inskränkt mening utan även det fall att någon förövar tillgrepp med uppsåt att bruka det tillgripna utan att återställa det. Föreligger uppsåt som nu sagts, borde brottet på vanligt sätt rubriceras såsom stöld, snatteri, grov stöld eller annat stöldbrott allt efter det tillgripnas värde och övriga omständigheter vid brottet. Medan tillgrepp av en cykel med sådant uppsåt i vissa fall med hänsyn särskilt till det tillgripnas mindre värde kunde vara att bedöma såsom snatteri, torde tillgrepp av en bil med samma uppsåt i regel böra rubriceras såsom stöld eller i särskilda fall grov stöld. Något hinder torde ej föreligga att biltillgreppet i rättstillämpningen betecknades såsom bilstöld eller grov bilstöld.

Har gärningsmannen vid tillgreppet haft uppsåt att återställa det tillgripna till ägaren genom att ställa det tillbaka på den plats där tillgreppet skedde eller eljest på sådant sätt att ägaren kunde beräknas återfå sin egendom utan särskild efterforskning, borde gärningen icke bedömas såsom stöld utan som egenmäktigt förfarande, såvida icke gärningsmannen haft uppsåt att bruka det tillgripna under så lång tid att brukandet på denna grund borde anses innefatta tillägnelse. Den omständigheten att den tillgripna egendomen återskaffades till ägaren genom polisens försorg eller på annat sätt oberoende av gärningsmannens åtgöranden borde däremot icke inverka på frågan om brottets rubricering. Kunde det icke anses styrkt att gärningsmannen haft uppsåt att tillägna sig det tillgripna eller bruka det utan att återställa det, borde gärningen liksom nu bedömas såsom egenmäktigt förfarande. Sådant uppsåt borde — i likhet med vad som nu gäller beträffande tillägnelseuppsåtet — föreligga vid tillgreppet. Inträder uppsåtet först efter tillgreppet, borde gärningen bestraffas enligt bestämmelserna om egenmäktigt förfarande och olovligt brukande.

Beträffande flertalet av de tillgreppsbrott om vilka här är fråga skulle en utvidning av stöldbegreppet i enlighet med det anförda ej innebära någon ändring av den straffskala som bleve tillämplig för brottet. Såväl enligt detta förslag som enligt gällande lag omfatta nämligen straffskalorna för stöld och grova fall av egenmäktigt förfarande frihetsstraff i högst två år. Denna skala torde i allmänhet lämna domstolarna tillräckligt utrymme vid straffmätningen. För sådana särskilt svåra fall där bestämmelserna om grov stöld i 4 § skulle bli tillämpliga finge domstolarna dock möjlighet att utdöma strängare straff. Det bör emellertid i detta sammanhang erinras om att flertalet av de brott om vilka här är fråga förövas av ungdomar un-

der 21 år, ofta under 18 år, varför de i straffskalorna angivna straffen i stor utsträckning ersätts med andra påföljder. Den närmare utformningen av dessa påföljder ankommer emellertid icke på kommittén.

Kommittén redogör därefter för den andra tänkbara lösningen och säger sig därefter vid övervägande av de skäl som tala för och emot de båda alternativen ha stannat vid att förorda det förstnämnda. Kommittén har således funnit det ur systematisk synpunkt önskvärt att någon ny brottstyp icke införes.

I detta sammanhang må erinras om att *strafflagberedningen* arbetar på en revision av det straffrättsliga reaktionssystemet och på senare tid främst ägnat uppmärksamhet åt reaktionssystemet för unga lagöverträdare. *Ungdomsvårdsskoleutredningen* har hösten 1952 framlagt en plan för omorganisation av hela ungdomsvårdsskoleväsendet. Enligt denna plan bör den redan påbörjade utbyggnaden av ungdomsvårdsskoleorganisationen för att öka resurserna att omhändertaga mera svårbehandlade fall snarast fullföljas. Arbetet härmed pågår för närvarande. Vidare har utredningen nyligen avlämnat slutbetänkande om vården vid ungdomsvårdsskolorna. *Barnavårdskommittén* har bland annat till uppgift att verkställa en översyn av barnavårdslagens bestämmelser om samhällsingripande i fråga om barn och ungdom samt barnavårdsnämndernas organisation. En närmare redogörelse rörande nu nämnda utredningar återfinnes i utskottets utlåtande nr 31/1952.

Slutligen må här nämnas att den av statsmakterna år 1951 beslutade nya ungdomsanstalten för svårbehandlade, som är avsedd för ungdomsfängelseklientel, beräknas att kunna tagas i bruk mot slutet av nästa år.

Utskottet.

Förevarande motioner syfta till att söka åstadkomma en minskning av det mycket stora antal tillgrepp av motorfordon som årligen begås i vårt land. Antalet sådana tillgrepp har visserligen icke ökat under de senaste två åren. Enligt tillgänglig statistik utgjorde antalet till polisens kännedom komna fall av dylika tillgrepp i riket år 1950 7 050, år 1951 9 197, år 1952 8 889, därav på de tre första kvartalen av året 6 780, samt under de tre första kvartalen 1953 6 761. Samtidigt har antalet i landet registrerade motorfordon ökat från omkring 500 000 år 1950 till omkring 700 000 år 1952. Denna form av brottslighet utgör emellertid alltfört ett allvarligt problem, som påkallar ständig uppmärksamhet.

Motionärerna antyda flera olika utvägar för att minska de olovliga tillgreppen av motorfordon. Sålunda synas motionärerna anse, att det skulle innebära en fördel vid bekämpandet av ifrågavarande brottslighet om tillgrepp av motorfordon kunde bedömas som stöld. Såsom framgår av den föregående redogörelsen har straffrättskommittén föreslagit, att som stöld skall bedömas även det fall, då någon olovligen tager vad annan tillhör utan uppsåt att tillägna sig det tillgripna men med uppsåt att bruka detsamma utan att återställa det samt tillgreppet innebär skada. Härigenom skulle

huvuddelen av de s. k. billänen komma att hänföras till stöld. Därest straffrättskommitténs förslag i denna del upphöjes till lag, bli motionärernas önskemål härutinnan tillgodosedda. Därigenom skulle även öppnas möjlighet att för särskilt grova fall kunna döma till strängare straff än för närvarande genom att hänföra gärningen till grov stöld. Vad i övrigt angår motionärernas förslag om att för ifrågavarande brottslighet tillämpa skärpta straff är detta en fråga om rättstillämpning. Enligt utskottets mening finnes redan med nuvarande straffsatser möjlighet att utmäta kraftiga straff, och det får liksom hittills ankomma på domstolarna att med ledning av omständigheterna i varje särskilt fall bestämma straffet.

Såsom motionärerna påpekat äro de s. k. billånarna till övervägande delen så unga, att fängelse, straffarbete, förvaring eller till och med ungdomsfängelse i regel icke kommer i fråga. Härtill kommer att riksdagen förra året antagit den i det föregående omförmälda lagen med vissa bestämmelser om påföljd för brott av underårig, enligt vilken den som är under aderton år icke skall få dömas till fängelse, straffarbete eller förvaring, om det icke föreligger särskilda skäl. I stället må domstol efter hörande av barnavårdsnämnd överlämna åt barnavårdsnämnden att vidtaga åtgärd för den unges omhändertagande för skyddsuffostran. Denna lag har visserligen i avbidan på att ungdomsvårdsskoleorganisationen blir i erforderlig grad utbyggd och förstärkt ännu icke trätt i kraft, men man har anledning räkna med att så kommer att ske under loppet av nästa år. När motionärerna förorda fastare korrektionsmetoder får därför i första hand antagas, att motionärerna icke äro tillfreds med de nuvarande formerna för skyddsuffostran och då främst organisationen av ungdomsvårdsskoleväsendet och vården vid ungdomsvårdsskolorna. Såsom framgår av den föregående redogörelsen pågår emellertid en omorganisation av ungdomsvårdsskoleväsendet, varvid inrättas specialavdelningar för svårbehandlade. Även frågan om vården vid ungdomsvårdsskolorna är under omprövning. När resultatet av detta arbete föreligger torde socialvården få helt andra möjligheter än för närvarande att komma till rätta med ungdomsbrottsligheten. I den mån motionärerna avse att åtalseftergift meddelas i alltför stor utsträckning eller att de socialvårdande myndigheterna i samband med åtalseftergifter icke vidtaga tillräckligt effektiva åtgärder må här framhållas, dels att det vid avgöranden i ärenden om åtalseftergift är fråga om rättstillämpning och dels att den pågående upprustningen av socialvårdens resurser torde utgöra den bästa garantien för att i framtiden lämpliga avgöranden träffas. I detta sammanhang må slutligen erinras om att strafflagberedningen på senare tid ägnat uppmärksamhet åt reaktionssystemet för unga lagöverträdare och att barnavårdskommittén är sysselsatt med en översyn av barnavårdslagens bestämmelser om samhällsingripande i fråga om barn och ungdom samt om barnavårdsnämndernas organisation. Med hänsyn till det omfattande reformarbete som sålunda pågår på förevarande område kan utskottet icke tillstyrka, att en viss grupp av unga lagöverträdare nu göres till föremål för särskild behandling.

Motionärerna ha vidare ansett det angeläget att erforderliga åtgärder vid-

tagas för att säkerställa en snabb behandling av mål rörande ifrågavarande brottslighet. Under förarbetena till den förut omförmälda lagstiftningen om påföljd för brott av underårig m. m. behandlades denna fråga ingående, såvitt avsåg mål och ärenden rörande lagöverträdare under aderton år. Såsom framgår av den tidigare redogörelsen resulterade lagstiftningsarbetet på denna punkt i att ändringar vidtogos i lagen om eftergift av åtal mot vissa underåriga och lagen med vissa bestämmelser om mål rörande brott av underårig i syfte att påskynda behandlingen av sådana mål och ärenden. Dessa lagändringar komma, liksom lagen med vissa bestämmelser om påföljd för brott av underårig, med vilken de ha nära samband, att träda i kraft den dag Konungen förordnar. I detta sammanhang bör även nämnas, att barnavårdskommittén utreder frågan om upprättande av övervakningshem, där barn och ungdom, som misstänkas för att ha begått brott, till förebyggande av fortsatt brottslig verksamhet kunna övervakas under utredningen.

Motionärerna ha slutligen hemställt att föreskrifter måtte meddelas om en brottsförebyggande undervisning i folkskolorna rörande tillgrepp av motorfordon. Några särskilda föreskrifter om en undervisning beträffande visst slag av brottslighet synas icke påkallade. Enligt fastställd plan för undervisningen i samhällskunskap i enhetsskolan skall nämligen bl. a. undervisas om lag och rätt samt rättsskipning. Det synes ligga i sakens natur att man vid denna undervisning, som redan nu meddelas i skolor av olika slag, icke kan undgå att komma in på de vanligast förekommande formerna av ungdomsbrottslighet, såsom tillgrepp av motorfordon. Även i den obligatoriska trafikundervisningen i läroanstalterna torde anledning förekomma att beröra de påföljder sådana tillgrepp kunna medföra.

På grund av det anförda får utskottet hemställa,
att förevarande motioner, I: 178 och II: 250, icke måtte
föranleda någon riksdagens åtgärd.

Stockholm den 24 november 1953.

På första lagutskottets vägnar:
OLOV RYLANDER.

Vid detta ärendes behandling ha närvarit

från första kammaren: herrar Ahlkvist, Branting, Olofsson, Lindblom, Lundgren*, fru Sjöström-Bengtsson, herrar John Johansson och Franzén;

från andra kammaren: herrar Rylander, Landgren, fröken Öberg, herrar Gustafsson i Borås, Johansson i Norrfors, fru Johansson i Skövde, fru Löfqvist och herr Fröding*.

* Ej närvarande vid utlåtandets justering.